

Hauríem d'anticipar l'Advent?

Dll, 16/11/2015 per Andreu Ibarz Mellado

[Colloquium Salutis](#)

Encara falten unes setmanes per a l'Advent, aquest temps que convida cada any la comunitat cristiana a la **preparació del fet més sorprenent de la història humana** i que té com a referent el naixement de l'infant Jesús. Aquest cicle és una forta motivació a no caure en la rutina, a estar ben atents i en alerta, a ser àgils en la resposta, a preparar camins i a discernir-los, a una espiritualitat de l'encarnació ben arrelada a la vida i al compromís, a la mirada als més senzills i humils, a una esperança activa, a una invitació a viure la justícia i la bondat amb la col·laboració de tothom, etc. **Però, tal com van i són les coses, no hauríem d'anticipar aquest temps?** En efecte, vivim en una societat que ja ens té acostumats a modificar escenaris. En el marc d'un ambient que ha perdut un determinat ritme de consum, moltes empreses avancen els calendaris per estimular determinats propòsits. I sense anar més lluny, al bell mig de la crisi econòmica i social agreujada pels continus conflictes, moltes campanyes i accions de les ONG han precipitat els calendaris per les extraordinàries urgències del moment actual.

Arran de la situació d'una societat ferida i d'un món convuls, més ben dit, força més ferida i significativament més convuls, on milions d'éssers humans es converteixen en víctimes, **hi ha cabuda per fer-nos la pregunta?** La fam, les guerres, els refugiats, la manca dels recursos per cobrir els elements imprescindibles per a una vida digna com la família, la vivenda, l'educació o la salut, etc. La gegantina crisi ecològica, la dictadura de l'economia del mercat i els fenòmens com la venda d'armes, les xarxes de tràfic de prostitució i de la droga, l'actual corrupció, les fractures i conflictes familiars, la manca de diàleg entre els líders polítics i la falta de capacitat de respostes de les institucions siguin locals, nacionals o internacionals, etc. I, també, davant de situacions en l'àmbit més personal com són el suïcidi, la depressió, l'angoixa, la desesperança o, simplement, la sensació d'haver tocat fons, el buit o el sense sentit, etc., **¿no identifiquen tota aquesta simptomatologia com una veritable situació d'emergència?**

Des de la perspectiva litúrgica, molt probablement, hem formulat quelcom sense consistència i poc apropiat, però en qualsevol cas **ens queda la pregunta i la capacitat de preveure un Advent molt més intens que afavorirà en els nostres cors, caps i mans una vivència més extensiva i, també, una major creativitat i constància en les nostres comunitats**. La crida a superar el desànim o l'immobilisme a partir del misteri salvífic que ha penetrat en la història ha d'afavorir i desenvolupar una actitud ben positiva —de descoberta, d'acollida i de suport— davant del protagonisme i el poder transformador de les aparentment petites iniciatives, bé siguin personals, bé col·lectives, tangibles i intangibles.

Sempre!

Publicat a *Catalunya cristiana*, núm. 1886, de 15 de novembre, pàg.12.